

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobce: V. N., narozen X,
státní příslušník X
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2019, č. j. CPR-34500-7/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 5. 12. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., O. c. p., O. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2018, č. j. KRPS-232330-28/ČJ-2018-010033. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států E. u., v délce X m.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce minimálně od X do X pobýval na území Č. r. neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko M. v., podle něhož zde není překážka vycestování, a m. v. jej následně potvrdil. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu X m. je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce předně namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále si neoprávněně dostatečně podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když nevyčkala na avizované předložení cestovních dokladů žalobce, přičemž je obecně známým faktem, že m. státní příslušníci mohou na území E. u. pobývat i bez víza po dobu X dní během X po sobě jdoucích dní. V daném případě nebylo jednoznačně prokázáno, zda aktuální pobyt žalobce na území států E. u. překročil zákonem stanovený počet X dní, po němž mu je umožněn pobyt i bez platného víza, zda se tedy jednalo o nelegální pobyt. Výpověď žalobce je v tomto směru nejednoznačná a nelze z ní kategoricky dovozovat nelegálnost pobytu žalobce, ač tak žalovaná v napadeném rozhodnutí učinila. Žalobce dále nesouhlasí se závazným stanoviskem o možnosti vycestování do M. r., neboť v jeho zemi panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy v. a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Jedná se o n. zemi, a proto se nepochybně jedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaná rovněž porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Žalobce má za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě po posouzení žalobních námitek odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že v daném případě postupovala v souladu s právními předpisy, proto navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby, k čemuž na žádost žalobce nařídil jednání. Jednání se však konalo v nepřítomnosti účastníků, kteří se nakonec z jednání omluvili.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil, že dne X kolem X hodin byl žalobce kontrolován ve svém p. d. v K. O pobytovou kontrolu požádaly orgány S. r. N., neboť žalobce byl dne X kolem X hodin kontrolován příslušníky n. p. na o. U., d. X, ve směru jízdy do Č. r., přičemž se prokázal padělaným r. občanským průkazem a rovněž padělaným r. řidičským průkazem. Při pobytové kontrole žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti a sdělil, že m. cestovní doklad má na území M. a žádný jiný u sebe nemá. Na otázku, kdy přicestoval na naše území, uvedl, že to bylo již před rokem, když nejdříve bydlel několik m. v P. a následně se přestěhovali do K. Po celou dobu na č. území pobýval na padělaný cestovní doklad. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Žalobce při výslechu za přítomnosti tlumočníka do r. jazyka vypověděl, že do Č. r. přijeli asi před r. a p. s m. a po d. m. za nimi přijel i j. s. Bydleli společně nejprve v P., asi po č. m. se přestěhovali do K., kde byl zastižen pobytovou kontrolou. V M. si zařídili za X eur u jedné p. r. c. k. r. cestovní doklady (r. občanské průkazy pro žalobce, j. m. a j. s.), které jim za tři týdny po podání žádosti předal neznámý prostředník v Č. r. Následně svoje m. cestovní doklady odeslali zpět do M., protože na území EU (kromě ČR i v I. a N.) pobývali na r. padělané doklady, přičemž žalobce pracoval na brigádách, většinou na s. a rovněž žili z úspor. Že zde pobývá neoprávněně, zjistil až při p. kontrole v N., do té doby se domníval, že r. doklady jsou v pořádku a může zde pobývat. Pracoval u p. (s.) firmy B. v K., brigády si sháněl na internetu, většinou jako pomocná síla na s. Nemá v Č. r. žádné závazky, žádné vazby si zde nevytvořil, nic mu nebrání v návratu do M., kde má r. d. Není ani příbuzným státního příslušníka státu E. u. V případě vycestování by prodal dva automobily, takže by měl prostředky k dalšímu pobytu a vycestování. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by nepovažoval za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. Součástí spisu je závazné stanovisko M. v. k možnosti vycestování žalobce do M. ze dne 9. 8. 2018.
7. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim. Dne 31. 8. 2018 zástupce žalobce nahlédl do správního spisu a sdělil, že se žalobce vyjádří písemně do 30 dnů a doloží cestovní doklad M. V této lhůtě se však žalobce nevyjádřil a ničeho nedoložil. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne 18. 2. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. V návaznosti na to žalovaná poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná pak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

8. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce např. obecně namítal (parafrázoval), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce tak sice velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání

rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné (žalobce kupříkladu netvrdil, natož aby prokazoval, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

9. Žalobce konkrétně namítal, že správní orgán I. stupně nevyčkal na předložení cestovních dokladů, jak žalobce avizoval, čímž nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Je totiž obecně známo, že státní příslušníci M. r. mohou na území E. u. pobývat i bez víza, a to až X dní během X dní. V daném případě nebylo jednoznačně prokázáno, že aktuální pobyt žalobce překročil zákonem stanovených X dní, čímž by se nejednalo o nelegální pobyt. Výpověď žalobce je v tomto směru nejednoznačná a nelze z ní kategoricky dovozovat nelegálnost pobytu žalobce na území Č. r., jak činí žalovaná v napadeném rozhodnutí.
10. Soud shrnuje, že žalobce opakovaně uvedl, že m. cestovní doklad nemá u sebe, nýbrž ve vlasti, přičemž žádný jiný doklad k dispozici nemá. Žalobce byl v průběhu řízení řádně poučen ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu o právu navrhnout důkazy až do vydání rozhodnutí, a to vyzněním ze dne 16. 8. 2018, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 20. 8. 2018. Ačkoli zástupce žalobce dne 31. 8. 2018 sdělil (avizoval), že se ve věci písemně vyjádří do 30 dnů a doloží cestovní doklad, neučinil tak ani v jím stanovené lhůtě ani později v průběhu správního (odvolacího) řízení, jakož ani v rámci tohoto řízení. K dílčímu argumentu, že správní orgán I. stupně nevyčkal na předložení cestovního dokladu žalobce, je tak soud nucen konstatovat, že správní orgán I. stupně naopak posečkal s vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to právě 30 dní, o které žalobce požádal; konkrétně poslední den žalobcem stanovené lhůty připadl na den 1. 10. 2018 a správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí posléze (až) dne 2. 10. 2018.
11. Žalobce správně poukázal na to, že poté, co vstoupilo v platnost nařízení E. p. a R. (EU) č. 259/2014 ze dne 3. 4. 2014, kterým se mění nařízení R. (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic

vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, bylo M. (nově) vedeno na seznamu těch zemí (v příloze II nařízení ES č. 539/2001), které byly od vízové povinnosti osvobozeni. Zrušení vízové povinnosti se však vztahovalo pouze na držitele biometrických pasů [vydaných v souladu se standardy M. o. p. c. l. (ICAO)]. Na téže seznamu (v příloze II) a se shodnou podmínkou je M. zařazeno i dle nařízení E. p. a R. (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, kterým bylo nařízení (ES) č. 539/2001 zrušeno.

12. Překračování jak vnějších, tak vnitřních hranic členských států E. u. upravuje nařízení E. p. a R. (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex U. o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (S. hraniční kodex). Konkrétně v čl. 6 odst. 1 (v hlavě II kapitole 1) S. hraničního kodexu jsou upraveny podmínky vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí při krátkodobých pobytech na území E. u., přičemž disponování platným vízem nebo povolením k pobytu je jen jednou z podmínek vstupu a pobytu na území členských států E. u. (tedy i Č. r.). Citovaný článek současně reflektuje skutečnost, že státní příslušníci některých třetích zemí vízové povinnosti nepodléhají. Jsou-li občané některého třetího státu od vízové povinnosti osvobozeni, vztahuje se tato úleva (přesto) pouze na pobyty, jejichž celková délka nepřekročí t. m. (čl. 1 odst. 2 nařízení ES č. 539/2001), resp. X dnů během jakéhokoliv období X dnů (čl. 4 odst. 1 nařízení EU č. 2018/1806).
13. Odpadnutím vízové povinnosti u státních příslušníků třetích zemí nezanikají ostatní povinnosti týkající se vstupu a pobytu, a nadále tak platí, že musí mít platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice (který splňuje další předepsaná kritéria) a že délka pobytu nesmí během období X dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu přesáhnout v souhrnu X dní (jak vyplývá též z uvozující věty čl. 6 odst. 1 S. hraničního kodexu). K tomuto závěru a problematice srov. též např. rozsudek N. s. s. ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Azs 109/2018-25, a tam citovanou judikaturu.
14. Žalobce tedy byl na základě biometrického dokladu oprávněn pobývat na území Č. r. (pouze) po dobu X dnů (během období X dnů), avšak takový doklad u sebe žalobce (patrně) měl toliko při svém příjezdu (prvním vstupu) do E. u. (Č. r.) v p. p. r. X. Později se zde do doby zajištění zdržoval bez platného cestovního dokladu i bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Nadto se prokazoval padělaným r. občanským průkazem a o získání pobytového oprávnění v Č. r. (ani jinde v E. u.) nijak neusiloval. Tyto skutečnosti přitom žalobce nikterak nezpochybňuje, ba právě takto žalobce při svém výslechu vypovídal. Přestože nyní v žalobě hodnotí svou výpověď jako nejednoznačnou co do (ne)legálnosti svého pobytu, nelze s takovým následným subjektivním hodnocením žalobce souhlasit. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce ani žádné konkrétní důkazní návrhy (s výjimkou m. cestovního dokladu, jak uvedeno shora) v průběhu správního řízení nevznsl. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Též (odvolací) námitkou, že státní příslušníci M. r. mohou na území E. u. pobývat i bez víza po dobu X dnů, se žalovaná zabývala na str. 4 napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění soud pro stručnost též odkazuje.
15. Žalobní námitku, podle níž nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, tedy shledává soud nedůvodnou. Správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak,

aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Soud proto dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo.

16. Žalobce dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska m. v. ze dne 18. 2. 2019, o neexistenci překážky pro vycestování do M. Vycestování do vlasti by pro něj totiž znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož v M. panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy v. a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Jedná se o n. zemi.
17. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce do M., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v., v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že situace v zemi je relativně stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jedná se o p. d. Závazná stanoviska vychází ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z této vyplývá, že v M. nepanuje válečný stav či nestabilita, která by pro žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na tomto místě znamenala riziko zranění, usmrcení nebo nelidského zacházení či mučení v souvislosti s komplikovanou situací a napětím mezi s. o. P. a v. (viz usnesení N. s. s. ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak se uvádí, že zde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt (jak nakonec uvedl i sám žalobce během výslechu) a civilní úřady udržují kontrolu nad bezpečnostními složkami, kromě o. P., ze které však žalobce nepochází.
18. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven skutečnému nebezpečí, např. důsledkem jím namítané nestability země, a že na základě konkrétních důvodů týkajících se žalobce lze očekávat, že právě jemu by hrozilo konkrétní riziko. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek N. s. s. ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24). Žalobce ve správním ani soudním řízení však netvrdil ani neprokával, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku situace v zemi vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při výslechu výslovně vyloučil, že by mu při návratu do M. mohla vzniknout jakákoli újma. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.
19. Soud doplňuje, že z žalobcovy výpovědi ve správním řízení plyne, že pobýval v Č. r. společně s m. a s., jejichž pobytová situace bude zřejmě obdobná (jak je soudu známo

z vlastní činnosti v řízení ve věci sp. zn. 45 A 18/2019), neboť i oni zde pobývali na základě padělaných r. dokladů. Ze skutkových zjištění ani z výpovědi žalobce nevyplývalo, že by si zde za dobu svého pobytu vytvořil významné zázemí, s nímž by bylo možné spojovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Soudu přitom není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené právě ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže jeho rodina je rovněž z M. a žalobce neuváděl ani žádný jiný konkretizovaný důvod, pro který by se mělo jednat o nepřiměřené opatření. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

20. K tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států E. u. a doba k vycestování z Č. r., soud uvádí, že tato žalobcova domněnka (žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soud tak toliko závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a platného víza. Tímto jednáním žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států E. u. (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu správní vyhoštění podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Námitka žalobce, že v předmětné věci nebyly k takovému postupu splněny podmínky, proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce